

Őszi készülődés

Elszórta minden kincsét már a hervadó Nyár. Kötényéből széthintette összes virágát, kibomló réklíjében aszott mellei szemérmeskednek, nem kellene már senkinek. Amit lehetett, kiszívott millió éhes torok, melyek gazdái megállnak már a saját lábukon, és a fiatalok hetyke hálátlanságával hánynak fittyet a csodák tovatűnt napjain merengő öregaszonyra. Ezért a Nyár fáradtan néz végig minden csecsszopóján, kicsit szomorkásan, de elégedetten dől a kiszáradt kővályú peremének, és engedelmesen húzza zizegő, összeaszott levelekből kötött szoknyáját az erdő hűse felé, amikor a széles kedvű, hetyke kis kalapját kezében lengető Ősz pattint egyet az ujjával.

Fürge rovarok konok céltudatossággal kutatva igyekeznek egy körömyi fakéreg védelmébe, ahova a Tél jeges karma nem ér majd el, és biztos szunnyadhat az eljövő tavasz által előcsalendő szerelem. Egy-egy bátor méh elröppen még bókolni a kései, apró, fakócska kis réti virágoknak, de már búcsúzik és indul is haza a csalogató, duruzsolással teli, mézszagú kaptárba, mert a szél elnehezült, mélyszürke fellegeket terel, s azok jót semmiképp nem jelentenek. Öreg, düledt szemű békák osztják meg széles búvókövük meleg iszapját ifjonti békafiakkal, hisz az eljövő kikeletkor nekik kell majd prímet dalolniuk az új nász ünnepén. Mert ez a rend, ez a törvény, ami nélkül minden, de minden elpusztulna.

A kis fekete sapkás, sárga mellényű cinkék csapatban röppennek egyik fáról a másikra, néha hangos verébajjal versenyeznek a megbúvó magvakért, melyek az életet jelentik majd, ha a Tél kegyetlenül szisszen, és a repkedés sem lesz „madáralom”.

Most kell a begyeket telerakni, amíg még van mivel. Ügyetlen varjak lepik el az őszi szántásokat, esetlenül totyognak a fényes hátú halmok között, ahol valami eleségnek csak kell lennie, mert a varjú nem buta madár. A fecskék csivitelését már régen nem hallani, helyettük új vándorok érkeznek Északról, ahol maradni biztos pusztulás, mert a Tél jeges marka ott keményebben szorít.

Koppanva hullanak a hízott diószemek, fürge gurulással keresnek apró mélyedést maguknak, ahol elbújhatnak a hideg és a kíváncsi szemek elől. Csak napokkal később kezdi a nagy fa, végső gondoskodásként, hullatni szinte szünet nélkül leveleit, amíg az utolsó le nem potyog, de akkor már vastag lepel alatt bújnak a szétszórt dió fiak. És ki tudja? Lehet, hogy egyikből-másikból egy napon fa lesz majd, mert hogy az legyen, annak minden csínját-bínját magába zárta, már csak a nem kevés szerencse kell. Csendesen, titkon hull a még langyos földre a kíváncsi mag, és apró szelecskére vár, mely takarót von rá, hogy aztán a tavaszi napsugár költse majd álmából, amikor száradt kóró már az öt elszórt virág, és erős, ifjúi hajtása az elmúlás súlyos szagától övezve törhet az ég felé.

Fotó: Baracs Dénes

Minden elcsendesedik. A nemrég oly duhaj kedvű Ősz nehéz léptekkel ballag a gyalogúton, kis kalapját mélyen a fülére húzza, mert a Szélnek egyszerre tombolhatnékja támad, lemezteleníti a fákat, dühösen feszül neki a délceg fenyők hajlékony, erős törzsének, kergeti a ködfoltokat, mert hírül kell adnia minden élőnek a legnagyobb úr, a Tél közeledtét. A Telet félük az élők és nem szeretik. Pedig olyan, mint a jó tanár: követel és igazságos.

Így aztán bújik a remény minden védett, pici zugba, hogy az időben készülődők, az arra érdemesek, a megmaradásra kiválasztottak túléljék a kemény ítélezést, és még szebb, még vidámabb, még erősebb élet serkenjen, amikor majd fáradtan, piszkosan, megvetetten és megmosolyogva a Tél is elballag az örök gyalogúton.

Tóth Pál

A tartalomból:

A Horgászegyesületről

Képes hírek

Német és horvát rovat

Scherer Károly
kitüntetése

Velem történt

„Tavaszi” Horgászegyesület

A Pogányi tó 1972 óta kedvelt helye a baranyai horgászoknak, de halbőségéről, hatalmas harcsáiról már a hetvenes évek végén országosan is ismert lett. Több neves szakíró horgász írt elismerően a horgásztóról, amelynek működtetője 1989 óta a Tavasz Horgászegyesület, melynek tulajdonosai 4/5 részben az egyesület tagjai, 1/5 részben a Pogányi Önkormányzat. Az egyesület elnöke alapításától kezdve, több, mint 25 éven keresztül Misota István volt, őt Kiss Gyula követte, jelenleg pedig Tarnavölgyi Ferenc tölti be ezt a tiszteket. A tagság létszáma az utóbbi időben 130-170 fő között mozgott, amelynek mintegy 3/4-e pécsi, 10%-a pogányi. Az utóbbi néhány évben öröndetesen nőtt a gyermek horgászengedélyt kiváltók száma is, amely már eléri a 80-at. Rendszeres rendezvényünk tagjaink részére az egyesületi horgászverseny és - évi két alkalommal - a nagyhal fogó verseny. Sikeres a legfiatalabbak részére szervezett gyermeknap verseny, amelyet a megyei szövetséggel karöltve rendezünk, 40-60 gyermekhorgász részvételével. A szülők, hozzátartozók örömdét az élen végzők számára az ajándékba kapott spiccbotos horgászokésztség is fokozza. Szintén sikeres a régóta megtartott nyári gyermek horgásztábor, amelyet pogányi horgászok (Birkenstock Zoltán, később Sipos István) vezetnek. Jeles esemény az évente, váltott helyszínen megrendezett Pogány-Kökény horgászverseny is.

Fotó: Röder Attila

Az egyesület igyekezett a tó körül, annak környezetét megóvva, a horgászok és a kirándulók érdekeit szem előtt tartva rendet tartani, biztosítva a nyugodt, kellemes időtöltést a tó partján. Így mind a keleti, mind a nyugati parton esőbeállókát telepítettünk, a csónakkikötőt átalakítottuk, a szolgálati stéget felújítottuk, a völgyzáró gát szintjét megemeltük, a leomlott délnyugati partoldalt rendeztük, ott is kialakítva néhány horgászállást.

A veszélyessé váló fákat rendszeresen kivágjuk, helyükre facsemetéket ültetünk. Mindezekhez elengedhetetlen az önkormányzat segítsége, pénzügyi támogatása is. A tóban megtalálható halfajok: ponty, amur, keszeg, kárász, szürke harcsa, süllő, csuka. Évente mintegy 100 mázsa pontyot, 10 mázsa afrikai harcsát, esetenként csukát és süllőt telepítünk. A tóban nagy súlyú halak is találhatók, amelyeket tagjaink és vendég horgászaink a sikeres fírasztás után lefénnyépeznek és visszaengednek a vízbe. Pogányi horgászaink közül Horváth Zorán idén 50 kg-os harcsát, Barta József a nagyhal fogó versenyen júniusban 17,8 kg-os pontyot fogott, Jakab Béla pedig a tavalyi évben 18 kg-os amurt.

Tarnavölgyi Ferenc

Örökség Hetek (visszatekintő)

A települési Önkormányzatok, a Pécsi Többlélű Kistérségi Társulás, az Európai Unió és a Magyar Köztársaság támogatásával megvalósult "Örökség Hetek" elnevezésű programsorozat pogányi rendezvényének keretében a Kerek Erdő Zeneműhely műsorát és Rayman Johanna, pogányi fazekas kézműves bemutatóját tekinthették meg az érdeklődők 2012. október 19-én. Képünk a gyerekeknek tartott foglalkozáson készült.

Fotó: Röder Attila

Film a pogányi horvát népszokásokról

A Pogányi Horvát Nemzetiségi Egyesület egy filmet készít a pogányi horvát népszokásokról. Megpróbálunk minden olyan témakört bemutatni, ami érdekes lehet azok számára, akik már a modern kor szülöttei. Anyagot gyűjtünk a különféle vallási ünnepekről, a kenyér elkészítéséről, a káposztatermesztésről, a ruhák elkészítéséről, az aratásról, az esküvőről és még sok más apróbb érdekességről, melyek a hétköznapi élethez kapcsolódnak. Természetesen nem vesznek a feledés homályába a hagyományos ételek sem. Egy külön fejezet foglalkozik majd azzal, hogy a különböző alkalmakkor (böjti időszak, karácsony, húsvét, búcsú) mit fogyasztottak őseink. Természetesen több finomság elkészítése is bemutatásra kerül. Az anyag elkészítésében partnerünk a Pogányi Önkormányzat és a Pogányi Horvát Önkormányzat. Előre is köszönjük azoknak a segítségét, akik magánszemélyként közreműködnek a film létrehozásában.

Orovicza Erzsebet

Udruga poganskih hrvata je započela izradu filma o narodnim običajima u Poganu. Pokušat ćemo prikazati sve one teme, koje mogu biti zanimljive onima koji su rođeni u današnje vrijeme. Sakupljamo razne materijale o vjerskim blagdanima, o pripremi kruha, o proizvodnji kupusa, o narodnim nošnjama, o žetvi, o svadbi i o raznim zanimljivim stvarima što se vezuju uz svakodnevni život. Naravno nećemo zaboraviti ni gastronomiju. Jedno samostalno poglavlje ćemo posvetiti jelima što su naši preci kuhali za božić, na uskrš i u posno vrijeme. Naravno prikazat ćemo i pripremu raznih finoća. Film se ostvaruje uz pomoć samouprave sela Pogana te uz pomoć Hrvatske samouprave Pogana. Unaprijed se zahvaljujemo onima koji sudjeluju u filmu i pomažu pripremu.

Erzsebet Orovicza preveo Milan Sabo

Képes hírek

A Német Nemzetiségi Egyesület., a Pogányi Német Önkormányzat és a Német Vegyeskórus megemlékezést tartott a régi temetőben.
Fotó: Röder Attila

Halloween alkalmából ijesztő maskarák népes serege gyűlt össze ismét, hogy cukrok és egyéb nyalánkságok reményében megkezdje hosszú vándorlását a töklámpa-fényes pogányi estében.
Fotó: Baracs Dénes

A közeljövőben átadásra kerülő művelődési ház közmű munkálatait végzi a kivitelező.
Fotó: Baracs Dénes

Egy kis füstölgés

Sokan és - szerencsére - egyre többen használják ki a zöldhulladékok kétheti gyakorisággal történő elszállítási lehetőségét mint szolgáltatást (amiért egyébként mindenki fizet; azok is, akik ezt nem teszik!). Jó ez azért is, mert így egyre kevesebben vannak, akik „kénytelenek” elégetni a kerti hulladékokat, ágnyesedékeket. Ez a nyílt téri égetés bizony sokszor igen kellemetlen füstöléssel jár, amit általában nem is az égetést végző, hanem annak szomszédjai kénytelenek elviselni. Persze, akad olyan kerti hulladék, amelytől csak ilyen módon szabadulhatunk meg. Ebben az esetben talán a legfontosabb, hogy ezt oly módon tegyük, hogy másokat a legkevésbé zavarjunk vele. Merthogy egy levegőt szívunk...

Az, hogy hétfőn és pénteken lehet égetni, nem azt jelenti, hogy ezeken a napokon muszáj is.
Fotó: Baracs Dénes

Sajnos sokszor tapasztalhatjuk, hogy a fűtési idény beköszöntével a meleg családi otthon megteremtését néhányan egyéni módon kialakított tüzelőanyag-keverék felhasználásával képzelik el. Ilyenkor kerül egyeseknél a tűzre a gumicsizma, a műanyag palack és a bútorlap sajátságosan megkomponált keveréke. A fűtőértéket tekintve nincs is semmi probléma, de gondolom ez a remek „tüzeléstechnikai szakember” sem szeret beleszagolni a saját kazánja, kályhája füstjébe! Persze nem is neki kell azt elviselnie, hiszen az „áldást” a környező házak, utcák kapják.

Természetes, hogy a földgáz magas ára mindenkit takarékoságra serkent, és akinek a fatüzelésű kazánja, kályhája erre lehetőséget biztosít, az kihasználja ezt a lehetőséget.

De használjuk a tűzifát!

Füstölgött: Juhász Zoltán

Téged is vár a Mikulás!

Idén is ellátogat Pogányba a Mikulás a 12 évnél fiatalabb gyerekekhez. December 5-én, szerdán, 18 órától várja a lurkókat az iskola udvarán. Névre szóló meghívóját majd a postaládátokban megtaláljátok.

Akire büszkék vagyunk

Hagyományos díjátadással ünnepelték 2012. szeptember 25-én a Sztéhlo Gábor evangélikus lelkész születési évfordulójához kötődő „diakónia napját” a Deák téri Evangélikus templomban (diakónia = szeretetszolgálat). Természetesen az esemény fénypontjaként idén is kiosztották a diakóniában kiemelkedőt nyújtóknak szóló díjakat az év diakóniai munkatársai, segítői, szponzorai részére. A díjátadóhoz kapcsolódva köszöntőt mondott az Emberi Erőforrások Minisztériumának szociális, család- és ifjúságügyért felelős államtitkára, Soltész Miklós is.

Az ünnepet a templom előtt álló Sztéhlo-szobor koszorúzása, majd szeretetvendégség zárta. Az év szponzora díjat Scherer Károly nyugdíjas lelkész (Pogány) kapta, aki a rendszerváltás után sok külföldi adományt szerzett Magyarországra, intézményeinkbe).

Fotó: Kiss Tamás

Ez a rövid hír jelent meg a napi sajtóban. Károly bácsit jól ismerve, és a baráti viszonyt felhasználva látogattam meg, és hosszan elbeszélgettünk a múlt eseményeiről.

Károly bátyám, hogy kerültél Németországba, és hogy lettél lelkész?

1948. április 2-án üldöztek ki Magyarországról, Szárazdról, édesanyámmal együtt. Hidegkúton betettek egy marhavagonba ötvened magunkkal, és ránk zárták az ajtót, és így vittek ki Németországba. Nem kitelepítettek, kiüldöztek bennünket. Először a keleti zónában voltunk, de édesanyám testvére a nyugati zónában élt, átmentünk oda, és lágerrek és egyéb nehézségek után, az 50-es évek elején Regensburgba kerültünk, de ekkor már nem volt lehetőségem továbbtanulni.

Gyári munkásként dolgoztam, és itt ismerkedtem meg későbbi feleségemmel, Erzsébettel, aki pogányi volt. Ő már 1944-ben elmenekült a front elől, megismerkedésünk a templomban történt, egy ifjúsági órán. 1954-ben összeházasodtunk, majd átköltöztünk Stuttgartba.

Hiába kerestem jól, feleségem látta, hogy ez nem nekem való, így Württembergbe mentem, ahol Evangélikus hittantanárokat képeznek ki, ahova egy próbaév után felvehetnek. A három év tanulás alatt feleségem tartotta el a családot a három gyerekkel. Tizenkét évet dolgoztam diakónusként, majd a püspök felajánlotta, hogy átvesznek lelkészi státuszba, de le kell vizsgáznom. A vizsgák letétele után lettem lelkész.

Magyarországon mikor kezdte bele a diakónia támogatásába?

A 60-as évek közepén kaptunk vízumot először, hogy jöhessünk Magyarországra. Ekkor nemcsak a rokonokat látogattuk meg, hanem megnéztük Budán a Báthory utcában a fogyatékos gyermekek otthonát, és Pécsen a Baldauf Otthont is, ami siralmas állapotban volt. Ekkor határoztuk el, hogy megpróbálunk segítséget szerezni. A segítség nemcsak anyagi, hanem természetbeni is volt, teherautóval hozták az ápoláshoz szükséges ágyneműt, tolószéket és egyéb felszereléseket.

Sikerült támogatást szerezni a nyíregyházi testvérek részére, az ottani fejlesztések, és új otthon megvalósításához. A Lion's club segítségével valósult meg a Pécsi Gyermekklinika ápolat lelkémiás gyermekek szülei számára létesített anyaszálló. Hasonlóképpen támogatást szereztünk a Rotary clubon keresztül is. Ezek a támogatások német márkában öt számjegyűek voltak. A német gyülekezetek konkrétan nem küldtek támogatást, ezek a pénzek mind Erzsébet előadásai, a konkrét cél ismertetése után gyűltek össze magánszemélyek felajánlásiból.

Az előadások témája a magyarországi evangélikus élet, szeretetszolgálat és konkrétan a Baldauf Otthon helyzete volt.

A Gusztáv Adolf egyesületnek van egy női csoportja, ahol Erzszi tag volt, és az asszonyokon keresztül sikerült sokszor támogatást szerezni Magyarországi célokra. Így kaptunk támogatást a Rotary clubon keresztül a Szent István téri Váncsa-ház létesítéséhez.

Azt tapasztaltam, ha konkrét cél érdekében kértünk valamit, mindig kaptunk is, de a legnagyobb örömet az szerezte, ha az adakozók látták a cél megvalósulását is. Németországból többször jöttek evangélikus testvérek meglátogatni a szeretetszolgálat így támogatott helyeit. Mi senkitől sem kaptunk hivatalos felkérést erre a munkára. Ismerősök, barátok révén találtuk meg azokat a forrásokat, ahonnan segítséget várhattunk. Így került sor a Pécsi Baldauf Otthon konyhájának fejlesztésére is. Erzszi nélkül, az ő áldozatvállalása, a család egyben tartása nélkül a szeretetszolgálat ilyen mértékű támogatása nem valósulhatott volna meg.

A kis templomunkban szerveztünk koncerteket, ahol nem kértünk belépőt, a hallgatóságra bízunk, hogy e nemes cél érdekében mennyit tud áldozni. Sokszor olyan emberektől kaptunk segítséget, akik nem voltak templomba járók, nem vettek részt a gyülekezetek életében, de ha jótékonyági célt mutattunk eléjük, szívük és a pénztárcájuk is megnyílt.

Hogy történt a díj átadása?

Nekem nagy meglepetés volt. Juhász Eszter, a Baldauf Otthon jelenlegi vezetője keresett meg, hogy ekkor és ekkor legyenek késznlétben, és autóval megyünk Pestre. Csak ekkor derült ki számomra, hova, és miért megyünk.

Az istentisztelet után a püspök úr átadta nekem a díjat, ami nagyon jólesett, de megjegyeztem:

„Tisztelt püspök úr! Ennek a kitüntetésnek a fele tulajdonképpen a feleségemnek jár!”

Dr. Herényi Gejza

Német rovat

Az előző számban írtam néhány mondatot a községi kirándulásról. Mint azt többen tudhatják, a Nemzeti Erőforrás Minisztériumának államtitkára által kiírt pályázaton a Német Nemzetiségi Önkormányzat 100.000 Ft-ot nyert, amit az evangélikus gyülekezettel közösen egy községi kirándulásra fordíthattunk. Természetesen ezt az összeget ki kellett egészítenünk.

A szombati megérkezésünk után a helybéli gyülekezet lelkésze és egy Köszeget jól ismerő útitársunk kalauzolt bennünket a városban. E városnézés után nyugodtan elmondhatjuk, hogy helyénvaló ennek a gyönyörű kisvárosnak „Ékszerdoboz” elnevezése.

Fotó: Zilahi Lajos

A vasárnap délelőtti istentisztelet után az Idősek Otthonában énekeltünk el néhány világi dalt. A magyarországi németiség által jól ismert és kedvelt énekekkel nagy örömet okoztunk. Vasárnap közös ebédet vettünk részt a szálláshelyül szolgáló evangélikus kollégium éttermében. Rövid együttlét után elbúcsúztunk vendéglátóinktól és a késő esti órákban értünk haza. Birkenstock János

Horvát rovat

Zarándoklat Szent Márton szülővárosába

A Horvát Nemzetiségi Önkormányzat évről évre zarándokútra hívja a horvát híveket magyarországi kegyhelyekre és az anyaországba is. Az önkormányzat feladatának tekinti a hagyományörzést, a vallási hagyományok ápolását, és ehhez kapcsolódóan a horvát nyelv őrzését. A Wekerle Alap által kiírt pályázat segítségével lehetőség nyílt Szent Márton szülőhelyének, Szombathelynek, és az ott lévő Szent Márton emlékhelyeknek a meglátogatására. Az utazást a pogányi falubusszal oldottuk meg, minden férőhely megtelt. Jó hangulatban telt az oda- és visszaút is. Először a Szent Márton Látogatóközpontot kerestük fel, ahol részletes, mindenre kiterjedő tárlatvezetést kaptunk. Az érdekességek közül kiemelném a Szent Márton életútját ábrázoló mozaikképet, amelyet mindjárt a bejárat előtt megcsodálhattunk. A legtöbb esetben a szent ábrázolásain felismerhető a híres lúd, sőt, még a templomban, az oltárképen is. Az egyik emlékszobában összegyűjtötték az országban fellelhető Szent Mártont ábrázoló templomi képek másolatait, ahonnan a miénk, a pogányi, hiányzik. Ezt pótolni szeretnénk, hogy Pogány is képviseltesse magát a gyűjteményben.

A délután folyamán ellátogattunk a Székesegyházba és a Vasi Falumúzeumba is.

Az étkezéseket pályázati pénzből, a belépőket és a tárlatvezetést, valamint az útiköltséget a Horvát Nemzetiségi Önkormányzat jóvoltából fizettük ki, a buszsofőr díját pedig a Községi Önkormányzat vállalta magára.

Köszönjük szépen ezt a remek és tartalmas napot minden támogatóknak!

Fejes Andreea

Hodočašće u rodni grad Svetog Martina

Hrvatska samouprava Pogana svake godine organizira hodočasni put za hrvate u Poganu na razna hodočasna mjesta u Mađarskoj i u Hrvatskoj. Cilj samouprave je očuvanje narodnih običaja, njegovanje vjerskih običaja i očuvanje hrvatskog jezika.

Hrvatska samouprava u sklopu natječaja Zaklade „Wekerle“ je dobila potporu za organiziranje hodočasnog puta na dan Svetog Martina. Put je ostvaren seoskim autobusom i sva mjesta su bila popunjena. Put je prošao u dobrom raspoloženju. Hodočasnici su prvo posjetili posjetiteljski centar Svetog Martina, gdje su obišli cijelu izložbu. Među zanimljivostima bih spomenula mozaik koji prikazuje životni put Svetog Martina. U većini slučajeva Sveti Martin je prikazan sa guskom čak i u crkvi na oltarskim slikama. U jednoj prostoriji koja je posvećena za izložbu, možemo naći kopije svih slika iz Mađarske na kojima je prikazan Sveti Martin. Nažalost iz izložbe fali ona slika koja se nalazi u Poganu. To bi smo htjeli nadoknaditi da i Pogan zastupa sebe u zbirci.

Poslijepodne smo obišli katedralu i seoski muzej.

Hranu smo finansirali iz novca što smo dobili na natječaju, ulaznice i putni trošak je isplatila Hrvatska samouprava, a plaću vozača je finansirala Samouprava Pogana.

Ovom prilikom se zahvaljujemo organizatorima i onima koji su potpomagali ostvarenje ovog lijepog hodočasnog puta.

Andrea Fejes preveo Milan Sabo

Adventi készülődés

A karácsonyi ünnepekre való felkészüléshez adunk segítséget és ötleteket a kézműveskedni szeretőknek és azoknak is, akik még nem próbálkoztak ilyesmivel. A hagyományos adventi készülődésen bárki könnyen elsajátíthatja az adventi koszorú, a karácsonyi ajtódísz, a fenyőfadíszek, az ünnepi asztal kellékeinek elkészítését. Időpont: 2012. november 30., péntek, 16 órától. Helyszín: iskola ebédlője. Aki tud, hozzon örökzöld ágakat és terméseket! A belépés ingyenes. Mindenkit szeretettel várunk!

HIRDETÉS

A Pécsi út elején a Bauer portán többféle alma olcsón eladó.

Velem történt

Bizonyára többen vannak az olvasók közül, akik életükben elhagytak egyet-mást. Ezek a dolgok többnyire elő szoktak kerülni. Vannak persze kivételek, és ezek közé tartozik a pénz. A pénz, az egészen más, azt az ember nem adja fel egykönnyen.

Jómagam, hogy, hogy nem, valahová elkevertem egy bizonyos összeget, amiről nem tudtam, hogy elveszítettem-e,

vagy egy olyan helyre tettem, ami éppen nem jut az eszembe. Egy bizonyos idő után aztán lemondtam róla, persze nem egykönnyen. Senkit sem tett volna az összeg gazdaggá, de azért egy átlagos család havi költségvetésében komoly tétel lehetne.

Sok idő elmúlt, majd egyszer csak egy váratlan időben és nem várt helyen előkerült a már elveszettnek hitt pénz.

Aki már járt hasonló cipőben, az megérti akkori örömet.

Valahogy olyan érzésem volt, mint egy horvátországi utazásom alkalmával, amikor a csoportunkat megállító rendőr 12 db be nem kötött biztonsági övet számolt meg a kisbuszban, majd közölte a 100 ezer forint feletti, kunában fizetendő bírság összegét. Hosszas egyezkedés után végül az intézkedő szerv megelégedett ennek töredékével is. A kétségbe esett utasok az alkudozás eredményéről értesülve üdvrivalgásban törtek ki. Ekkor jött a mi barátunk, Józsi. Ő nem elégedett meg az örömmel. Szerinte ezt az esetet most úgy kell kezelünk, hogy a jogosan kirótt büntetést befizettük, és most találtunk 100 ezer forintot. Aminek a helye természetesen a következő útszéli kocsmában van.

Akkor én is talált pénznek tekintetem az elveszet forintokat. Mindjárt az jutott eszembe, hogy - igaz ugyan, hogy én voltam a becsületes megtaláló - magamat mégsem jutalmazhatom.

Arra az elhatározásra jutottam, hogy egy rászorult lakótársamat fogom megjutalmazni az összeg egy bizonyos százalékával. A rászorultság foka - gondoltam én - nagyon jól mérhető a kocsmák környékén. A problémát az okozta, hogy minden potenciálisan szóba jövő jelölről tudtam valamit, ami miatt elvettem jutalmazását.

Végül úgy döntöttem, hogy várok, várok a „jelre”. Telt-múlt az idő, zsebemben az elajándékozandó összeggel jártam, mígnem egy nyári vasárnap délelőtt megérkezett a „jel”.

A pécsi katedrálisban megjelent a mellettem lévő padban az a hajléktalan, akiről már korábban írtam a Pogányi Hírek oldalain. Éppen olyan elesett, csapzott hajú és megfáradt volt, mint a tél folyamán, amikor melegezni tért be megváltója házába. Nem volt kétségem, ő az én emberem.

A gondolattal szinte egyidőben felvillant bennem az akadály is, ami miatt nem tudom teljesíteni fogadalmamat. Olyan címletű

bankóm nem volt, amit neki szántam. Az egyértelmű volt számomra, hogy ez nem az az eset, amikor megkapom a visszajárót.

Attól a naptól kezdve mindig nálam volt az összeg, és abban reménykedtem, hogy egyszer majdcsak találkozom vele.

Persze, ahogy melegebbek lettek a nappalok, az én emberem már nem járt templomba. És láss csodát! Egyik reggel a templom hűvös padsorában megjelent. Igen ám, de - megfélemlítve az esetről és talán már le is mondva róla - sajnos nem volt nálam a neki szánt pénz.

Be kell vallanom, hogy elszégyelltem magam, pedig ő mit sem tudott a dologról. Lelkiismeret furdalásomat újabb fogadalmammal próbáltam csillapítani. Megdupláztam „járdékát”.

Azóta nap mint nap várom újabb találkozásunkat, hogy teljesíthessem az önmagamnak tett fogadalmat, és anélkül, hogy ő várná, átadjam neki azt a pénzösszeget, mely őt bizonyára boldoggá fogja tenni, legalábbis egy időre.

Dragovác Márk

~ ~ ~ ~ ~

Lapzártakor érkezett:

Ismét a szertartásra igyekeztem, és – persze! – ismét nem volt nálam az ajándéknak szánt bankó. Mielőtt beléptem volna a katedrálisba, úgy döntöttem, hogy tovább duplázom az összeget, talán egy kicsit bízva is abban, hogy az én emberem nem lesz ott.

Első pillantásom a padra esett, melyben ülni szokott, és - amint sejtettem - nem láttam benne őt.

Megkezdődött a mise, és egyszer csak látom, hogy az én emberem besétál az ódon kapun. Miután helyét elfoglalták már, körülnézett, majd nekitámaszkodott a hatalmas és hűvös pillérnek. Öltözete nem a megszokott volt. Sötét nadrágban és feltúrt ujjú fehér ingben jelent meg. Az volt az érzésem, hogy erre a számára ünnepi alkalomra öltözött ki.

Mise vége előtt röviddel arrébb ment néhány lépést. Ekkor felálltam, odamentem hozzá és kezébe nyomtam az eredetileg neki szánt összeg négyszeresét. Nem nézett a szemembe, és a markába sem pillantott. Valahová a távolba kalandozott tekintete, és aprókat billentve fejével csak annyit mondott, hogy köszönöm.

Úgy éreztem, hogy a neki járó összeget sorsa ítélte meg, és nekem ahhoz semmi közöm sem volt.

Abban a pillanatban igen furcsa érzés kapott el, amit leírni nem lehet, csak átélni. Kíváncsi, legyen részük benne!

Dragovác Márk

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.